

Espigoladors d'imatges

Text > JORDI DORCA

Il·lustració > MARC VICENS

Antoni Martí i Quim Paredes són dos cineastes semblants. L'obra d'un artista sempre és molt personal i costa trobar-hi concordances absolutes amb l'obra de qualsevol altre, però aquests dos documentalistes tenen una visió del cinema similar. La seva idea és la d'un cinema lliure, arrelat a la gent, al territori i compromès artísticament, políticament i també socialment. Quan es van conèixer van detectar de seguida aquestes coincidències de criteri, i a còpia de veure els treballs de l'un i de l'altre van anar esbossant relacions temàtiques, formals i conceptuals entre les seves peces.

D'aquesta relació en va sorgir una iniciativa que els ha portat a fer una gira per la demarcació de Girona amb projeccions comentades de la seva pròpia obra. Aquests actes es van titular «Espigoladors d'imatges», un títol que els defineix com a artistes i que a més fa referència al fabulós documental de la recentment desapareguda Agnès Varda. Es van programar sis trobades a diferents punts: el Museu del Cinema, el Mundial de la Bisbal d'Empordà, l'Ateneu de Celrà, el Museu de la Mediterrània de Torroella de Montgrí, el Centre Excursionista de Banyoles i la Sala Galà de Cassà de la Selva. En cada sessió es projectaven diversos materials agrupats per temàtiques (arxiu, memòria, patrimoni i arts). Un cop projectades les imatges, eren comentades pels autors i a partir d'això es suscitaven temes de debat molt interessants entre els assistents. Es tractaven qüestions com la percepció de l'espectador, el paper de l'audiovisual a l'hora de captar la realitat, el protagonisme de l'arxiu d'imatges en la memòria de la gent, o la visió, interpretació o reescriptura, en un futur, de les imatges que estem enregistrant avui.

Les sessions van ser un èxit, van permetre un diàleg fluid entre assistents i cineastes i també van ajudar a constatar que hi ha una manera d'entendre el compromís i la cinematografia que perviu en cineastes de generacions diferents. Aquesta idea de continuïtat no s'atura i alguns realitzadors, més joves, fan una tasca semblant, movent-se

en uns paràmetres coincidents. Es tracta de nous espigoladors, com Joanot Cortés, Marc Planagumà, Pere Puigvert o Lluís Galter.

Però, tot i l'èxit de la proposta i les bones perspectives que em va deixar «Espigoladors d'imatges», hi ha un aspecte,

no menor, que encara queda per resoldre: com trobem una manera perquè aquests bons materials es puguin veure? Les plataformes comercials no els accepten; dins de les xarxes socials de vídeo convencionals es barregen enmig del marasma d'imatges que contenen, i els arxius (INSPAI o CRDI) ajuden a la conservació, però la difusió queda limitada als investigadors. Potser seria el moment d'intentar trobar des de les institucions la manera de crear una plataforma de vídeo a demanda per difondre aquests materials a la ciutadania d'una manera digna. Si això passés, un cop vistos els materials, els espectadors es podrien fer les mateixes preguntes que ens vam fer els assistents durant els actes de projecció i qui sap si algun d'ells es convertiria en un nou espigolador. Val la pena intentar-ho.

Mostra de Cinema d'Animació Infantil de Girona

El 24 d'abril passat va arribar a Girona una nova edició, la vint-i-novena, de la Mostra de Cinema d'Animació Infantil. Actualment l'organitza el Museu del Cinema, però en un primer moment va ser impulsada per la inefable Sefa Ponsatí i l'associació Cinètic. La mostra està destinada al públic escolar i conté un programa per a nenes i nens d'educació infantil i un altre de dedicat al cicle inicial de primària. Aquest any les històries animades provenien de l'Argentina, Letònia, França, els Estats Units, Rússia, el Brasil i la República Txeca. Hi van participar 21 escoles i un total de 1.575 alumnes. No és poca cosa.